

Sygn. akt: I C 201/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Ewa Oknińska
Protokolant:	sekretarz sądowy Dominika Orzepowska

po rozpoznaniu w dniu 09 marca 2022 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **E. K.**

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki E. K. kwotę 82.500 (osiemdziesiąt dwa tysiące pięćset) zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 lutego 2021 r. do dnia zapłaty.

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.542 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty tytułem kosztów procesu.

sędzia Ewa Oknińska

Sygn. akt I C 201/21

UZASADNIENIE

Powódka E. K. domagała się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 82.500 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona wskazała, że w dniu 17 sierpnia 2020 r. kierujący ciągnikiem rolniczym najechał powódkę na przejściu dla pieszych. Wskutek zdarzenia drogowego powódka doznała obrażeń ciała w postaci urazowej odmy opłucnowej, licznych złamań żeber, złamań obojczyka, otwartej rany powłok głowy. Decyzją z dnia 17 grudnia 2020 r. pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i przyznał powódce kwotę 35.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Powyższą kwotę pomniejszył o stopień przyczynienia się powódki na poziomie 50 % i wypłacił jej kwotę 17.500 zł. W ocenie powódki przyznana kwota, jak również obniżenie zadośćuczynienia o rzekome przyczynienie się powódki do powstania szkody jest krzywdzące. Na skutek wypadku powódka doznała ciężkich obrażeń ciała, przez 15 dni przebywała w szpitalu, wykonano u niej zabieg operacyjny. Była osobą leżącą, wymagającą pomocy osób

trzecich. Powódka nie odzyskała pełnej sprawności, stan po złamaniu obojczyka może spowodować ograniczenie w wykonywaniu czynności życia codziennego.

W odpowiedzi na pozew pozwany Towarzystwo (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił powódce zadośćuczynienie w kwocie 17.500 zł za doznaną krzywdę. Powyższa kwota uwzględnia przyczynienie się powódki do powstania szkody w 50 %. Zdaniem pozwanego powyższa kwota wyczerpała roszczenie powódki w całości.

Pozwany z ostrożności procesowej zakwestionował roszczenie co wysokości jako rażąco zawyżone, przy czym wskazał, że istotne jest czy powódka zachowywała się z należytą starannością w leczeniu obrażeń i czy opisane w pozwie urazy są wyłącznym skutkiem wypadku, czy w jakiejś części skutkiem nieprawidłowych metod leczenia lub wcześniejszych chorób. Ponadto ubezpieczyciel podtrzymał zarzut przyczynienia się poszkodowanej do powstania szkody w 50 %. Wskazał, że powódka poruszając się rowerem po przejściu dla pieszych naruszyła zasady prawa o ruchu drogowym i pozbawiła siebie i kierującego pojazdem możliwości uniknięcia zdarzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 sierpnia 2020 r. około godz. 14.50 na ul. (...) w K. ciągnik rolniczy (...) nr rej. (...) kierowany przez J. Z. uderzył w prowadzącą rower powódkę. Do zdarzenia doszło w okolicy przejścia dla pieszych na ul. (...), usytuowanego w obrębie skrzyżowania z ul. (...). Na ul. (...) w K. znajduje się przejście dla pieszych wyznaczone białymi, dobrze widocznymi pasami na jezdni szerokości 4,1 m. Na środku jezdni znajduje się wysepka o nieforemnym kształcie. Powódka prowadząc rower przechodziła przez przejście dla pieszych. Będąc już na wysepce, po wejściu na rower została uderzona przez ciągnik. Do zdarzenia doszło w wyniku nieprawidłowego zachowania kierującego ciągnikiem, polegającego na nieustąpieniu pierwszeństwa powódce znajdującej się na oznakowanym przejściu. Mechanizm zderzenia polegał na uderzeniu ciągnika w lewy bok roweru, na którym siedziała poszkodowana. Prędkość ciągnika kształtowała się od 20–33 km/h. Prędkość roweru w momencie uderzenia była zbliżona do 0.

(dowód: opinia biegłego J. K. – k. 160-182, przesłuchanie powódki – k. 120 -120 v., częściowo zeznania świadka J. Z. – k. 119-119 v., opinia biegłego Z. K. sporządzona w sprawie (...) – k. 130- 140, dokumenty z akt sprawy (...) – notatki urzędowe – k. 1, 5, protokół oględzin miejsca wypadku drogowego wraz ze szkicem – k. 2-4, opinie techniczne – k. 81-83, 88- 90, protokół z przesłuchania E. K. – k. 103 – 105, protokół z przesłuchania świadka D. W. -k. 108 - 109)

W wyniku zdarzenia powódka doznała obrażeń ciała w postaci: złamania prawych żeber VI i VII, podejrzenia złamania żebra V po stronie prawej z odłą opłucnową prawostronną, niestabilnego złamania obojczyka lewego oraz rany ucha lewego, otwartej rany powłok głowy, rany tłuczonej głowy, licznych powierzchownych obrażeń ciała pod postacią otarć naskórka.

Po wypadku powódka została przewieziona do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego SPZOZ w D., następnie do dnia 27 sierpnia 2020 r. przebywała na Oddziale (...) (...) W trakcie leczenia stosowano drenaż czynny i bierny prawej jamy opłucnowej. Powódka została wypisana do domu z ustalonym terminem przyjęcia do oddziału ortopedycznego w celu operacyjnego leczenia złamania lewego obojczyka oraz z zaleceniem noszenia lewej kończyny górnej w temblaku.

W okresie od dnia 31 sierpnia 2020 r. do dnia 03 września 2020 r. powódka była hospitalizowana w szpitalu na oddziale urazowo – ortopedycznym. W dniu 02 września 2020 r. wykonano u niej zabieg otwartego nastawienia i stabilizacji odłamów złamanego obojczyka (...) 8 – otworową, / (...) /+ 6 śrubami. Ponadto powódka korzystała z leczenia w poradni ortopedycznej i poradni chorób płuc.

(dowód: karta medycznych czynności ratunkowych – k. 35, karty informacyjne leczenia szpitalnego – k. 36- 43, dokumentacji medyczna – k. 132, skierowanie – k. 41, dokumentacja medyczna – k. 201 – k. 202, dokumenty z akt sprawy(...) – opinia lekarska – k. 70, przesłuchanie powódki – k. 120 – 120 v.)

W sprawie wypadku drogowego wszczęto postępowanie karne. Na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2021 r., przed Sądem Rejonowym (...) J. Z. przyznał się do zarzucanego mu czynu z art. 177 par. 1 kk. Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2021 r. warunkowo umorzono postępowanie karne wobec J. Z. na okres próby 2 lat i orzeczono częściowe zadośćuczynienie na rzecz powódki w kwocie 1.000 zł.

(dowód: dokumenty z akt sprawy (...) - k. protokół rozprawy – k. 215-216, wyrok – k. 217)

Sprawca szkody był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego (bezsporne).

Na skutek zdarzenia rozpoznano u powódki:

- ranę tłuczoną głowy i blizny - 3 %,
- złamanie żeber VI, VII, podejrzenie złamania żebra V po stronie prawej, pourazowa odma opłucnowa – 10 %,
- złamanie obojczyka lewego z przemieszczeniem leczone operacyjnie – 5 %,

(łącznie 18 % trwałego uszczerbku na zdrowiu).

(dowód: opinia biegłego z zakresu ortopedii A. M. – k. 203 - 207)

Powódka pismem z dnia 22 września 2020 r. zgłosiła szkodę i wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 200.000 zł zadośćuczynienia.

Decyzją z dnia 05 stycznia 2021 r. pozwany przyznał powódce zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 35.000 zł. Pozwany ustalił, że na skutek zdarzenia powódka doznała 20 % trwałego uszczerbku na zdrowiu. Ponadto przyjął 50% przyczynienia się powódki do zaistnienia zdarzenia, wskazując, że powódka przejeżdżała rowerem przez przejście dla pieszych. Ostatecznie kwota do wypłaty wyniosła 17.500 zł.

(dowód: pismo powódki z dnia 22 września 2020 r. – k. 17 – 23, pismo pozwanego z dnia 05 stycznia 2021 r. – k. 30 – 32)

Przed wypadkiem powódka była sprawna fizycznie. Pracowała jako szwaczka. Powódka ma 10 letniego syna, bawiła się z nim, grała z nim w piłkę. Powódka jeździła rowerem, kosiła trawę w ogródku, paliła w piecu węglowym. Po wypadku przez okres 1,5 – 2 miesięcy potrzebowała pomocy osób trzecich przy zwykłych czynnościach życia codziennego. Obecnie powódka nie jest w stanie bawić się z dzieckiem, pomagać przy wszystkich pracach domowych. Nie pracuje jako szwaczka, albowiem nie jest w stanie podnieść ręki do góry. Odczuwa lęki związane z wypadkiem. Nadal potrzebuje pomocy przy ubieraniu się. Powódka została zakwalifikowana do zabiegu usunięcia zespolenia obojczyka.

(dowód: zeznania świadka M. Ś. -k. 119 v. – 120, przesłuchanie powódki – 120 – 120 v., opinia biegłego z zakresu ortopedii A. M. – k. 203 - 207)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Dokonując powyższego rozstrzygnięcia Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, dokumentach znajdujących się w aktach sprawy o sygn. akt: (...) oraz dokumentów z akt szkody, których prawdziwości nie kwestionowano.

Sąd uwzględnił zeznania świadka M. Ś., uznając je za wiarygodne i konsekwentne. Zeznania odnosiły się do rozmiaru krzywdy doznanej przez powódkę wskutek wypadku. Za wiarygodne przyjęto zeznania powódki.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu: rekonstrukcji wypadków w osobie J. K., chirurgii ortopedii w osobie A. M.. W ocenie Sądu opinie są rzetelne, jasne, nie zawierają sprzeczności ani luk. Biegli w sposób przekonujący uzasadnili wnioski zawarte w opiniach. Ponadto Sąd uwzględnił opinię sporządzoną przez Z. K. w sprawie karnej.

Analizując zasadność roszczenia, należy wskazać, że w przypadku szkody wyrządzonej w związku z ruchem pojazdu odszkodowanie z obowiązkowego ubezpieczenia oc ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności jego posiadacza lub kierującego. Posiadacz pojazdu ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie, wyrządzoną przez ruch tego pojazdu na zasadzie ryzyka na podstawie art. 436 § 1 w wz. z art. 435 § 1 k.c.

Pozwany w niniejszej sprawie nie kwestionował swojej odpowiedzialności za zdarzenie. Jednakże podniósł, że powódka przyczyniła się do zdarzenia poprzez poruszanie się rowerem po przejściu dla pieszych. Stanowisko pozwanego nie znalazło potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym. Z zeznań powódki wynika, że prowadząc rower przechodziła przez przejście dla pieszych, będąc już na wysepce, po wejściu na rower została uderzona przez ciągnik. Sąd uznał za wiarygodną wersję zdarzenia przedstawioną przez powódkę. Powyższa wersja została potwierdzona przez D. W., który złożył zeznania w sprawie karnej. Odmienną wersję zdarzenia przedstawił kierowca ciągnika, jednakże jego zeznania zmierzają do zminimalizowania jego odpowiedzialności. Zauważyć należy, że wymieniony w postępowaniu karnym przyznał się do zarzucanego mu czynu. Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić wiarygodności zeznaniom powódki. Z opinii biegłego J. K. wynika, że w oparciu o dowody w postaci analizy śladów, uszkodzeń pojazdów nie można stwierdzić, która z podanych wersji miała miejsce w rzeczywistości. Biegły prawidłowo pozostawił do oceny Sądowi kwestię wiarygodności oświadczeń złożonych przez uczestników zdarzenia. Ponadto z opinii biegłego Z. K. wynika, że bezpośrednią przyczyną wypadku drogowego była nieprawidłowa technika jazdy kierującego ciągnikiem rolniczym. Zatem pozwany nie wykazał, aby powódka przyczyniła się do zdarzenia.

Odnosząc się do żądania zadośćuczynienia wskazać trzeba, że zgodnie z art. 445 k.c., Sąd może przyznać osobie poszkodowanej w wypadku przewidzianym w art. 444 k.c., tj. osobie, która doznała uszkodzenia ciała lub której zdrowie uległo rozstrojowi, zadośćuczynienie za doznaną krzywdę.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, celem zadośćuczynienia pieniężnego jest przede wszystkim złagodzenie cierpień i towarzyszących im ujemnych uczuć związanych z uszkodzeniem ciała i rozstrojem zdrowia. Przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę należy uwzględnić przede wszystkim nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (por. orzeczenie SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, OSNAP 2000/16/626).

Zgodnie z przyjętym w doktrynie i ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, zadośćuczynienie winno mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny. Jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną. Zadośćuczynienie powinno być środkiem pomocy dla poszkodowanego i pozostawać w odpowiednim stosunku do rozmiaru krzywdy i szkody niemajątkowej. Na krzywdę poszkodowanego składają się cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi i nieodwracalnymi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1985 r., II CR 94/85).

Wskazać należy, że na skutek zdarzenia rozpoznano u powódki: ranę tłuczoną głowy i blizny, złamanie żeber VI, VII, podejrzenie złamania żebra V po stronie prawej, pourazową odmę opłucnową, złamanie obojczyka lewego z przemieszczeniem, co uzasadniało przyznanie 18 % trwałego uszczerbku na zdrowiu. Powyższe ustalenia potwierdza opinia biegłego A. M..

Oczywistym jest, że na zasadność roszczenia powódki wpływ mają także cierpienia wynikające z dolegliwości bólowych w trakcie leczenia. Powódka doznała rozległych urazów, przeszła leczenie operacyjne. obrażenia, które doznała i zastosowane leczenie wiązało się ze znacznymi dolegliwościami bólowymi. Podnieść należy, że przez okres około 2 miesięcy po wypadku potrzebowała pomocy osób trzecich przy zwykłych czynnościach życia codziennego. Powódka

przed wypadkiem była osobą sprawną fizycznie, mogła bawić się z synem, którego sama wychowuje. Obecnie nie jest w stanie wykonywać wszystkich obowiązków domowych oraz bawić się z dzieckiem. Jej aktywność życiowa i zawodowa uległa znacznemu ograniczeniu. Ponadto należy wziąć pod uwagę wiek powódki, uszkodzona w chwili wypadku miała (...) lata. Wypadek i związane z nim przeżycia miały niewątpliwie również wpływ na stan psychiczny powódki, co jest uzasadnione już samym faktem uczestniczenia przez nią w wypadku drogowym.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności kwotą adekwatną do doznanej krzywdy powódki będzie kwota 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie w takiej wysokości jest należycie wyważone i pozostaje w odpowiedniej relacji do aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art. 822 k.c. oraz art. 445 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 82.500 zł tytułem zadośćuczynienia, uwzględniając uprzednio wypłacone zadośćuczynienie w kwocie 17.500 zł. Jak wynika z zeznań świadka J. Z., wymieniony nie zapłacił powódce kwoty 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia (zresztą spełnienie powyższego świadczenia przez sprawcę szkody nie spowoduje, że łączna suma zadośćuczynienia będzie wygórowana).

Od kwoty 82.500 zł należało zasądzić odsetki ustawowe od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 18 lutego 2021 roku do dnia zapłaty na podstawie art. 817 §1 k.c. w zw. z art. 481 §1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392).

Wyjaśnić trzeba, że strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty zadośćuczynienia pismem z dnia 22 września 2020 r. Pozwany przyjął odpowiedzialność za zdarzenie, co wynika z pisma z dnia 05 stycznia 2021 r. Z tych względów Sąd zasądził odsetki zgodnie z żądaniem, albowiem pozwany dysponował dokumentacją medyczną powódki, a zatem w chwili zgłoszenia żądania rozmiar cierpień i krzywdy powódki był mu znany.

Sąd pominął wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej. W przedmiotowej sprawie nie zachodziła potrzeba powołania biegłego z w.w. dziedziny. Powyższe znajduje potwierdzenie w opinii biegłego J. K..

Z tych przyczyn na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w pkt II wyroku na podstawie art. 98 k.p.c., mając na względzie wynik procesu. Powódka wygrała proces w całości, a zatem pozwany jest zobowiązany uiścić na jej rzecz koszty procesu. Powódka poniosła następujące koszty procesu: opłatę sądową od pozwu w kwocie 4.125 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 5.400 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, wydatki na wynagrodzenie biegłego w kwocie 1.000 zł. Łącznie koszty procesu należne od pozwanego na rzecz powódki wyniosły 10.542 zł.

sędzia Ewa Oknińska